

Men så småningom ljusnar det i »skvallerspe-
geln» — man närmar sig havsytan.

Det blir ljusare och ljusare — man ser havs-
vattnets ljusgröna, klara färgning.

Med ens skymmer det för periskopet — det
svartnar. —

— Stopp, halt, kommenderar kaptenlöjtnan-
ten. —

Ordern åtlydes ögonblickligen — men det är
för sent — i nästa sekund kännes en stöt —
visserligen ej kraftig, men alla veta vad den bety-
der: periskopet har ränt mot en fient-
lig Dreadnought och krossats.

»U 9» skakas i sina fogningar — det är tornet,
som, med full press uppåt, skrapas efter jättebåtens
köl. —

De äro förlorade — ty fienden kan ej hava
undgått att märka stöten. —

Eller —

Med ett raskt grepp löser Weddingen den sä-
kerhetsventil, som finnes å luftpumpen — det är
en djärvhet utan like — ty man vet ej om »U 9»
skall kunna hålla för det i tankarna så hastigt
inrusande vattnet — ett sådant väldigt tryck ut-
övar det — men det gäller livet. —

Vattnet rusar in med ett slamrande, bullrande
susande och »U 9» dånar och brakar under dess
frestande tryck. —